

**Philippi Ecclesiae Eystettensis XXXIX. Episcopi. De
Eivsdem Ecclesiae Divis Tvtelaribvs. S. Richardo. S.
Willibaldo. S. Wvnibaldo. S. Walpvrga. Commentarius
nunc primum evulgatus**

Philipp <Eichstätt, Bischof>

Ingolstadii, 1617

VI. S. Richardum fuisse Regem Angliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70477)

mannum Paulus Volcius Abbas Hagonis Curia. Si quæras, cuius Regni Offo iste Rex fuerit, Regnum non definitur; illud generatim asseritur, multa tunc in Anglia fuisse Regna & Reges; Offonem hunc Romanam nunquam peruenisse; sed semper in Alsacia permanisse. Ex eius posteritate descēdere S. Richardum, S. Willibaldum, S. Wunibaldum, & S. Walpurgam. Hoc nomen ab Offone locis prædictis inhæsisse, vsq; ad tempora S. Henrici Imperatoris: id ex diplomatis, vetustisq; instrumentis planum fieri. Offonem hunc finem viuendi fecisse circa finem vite S. Gregorij Magni Anglorum Apostoli, qui obiit anno Domini DC. V.

Verùm, vt cætera omnia, quæ affirmantur, rectè se se habeant, illud tamen de Regno non subsistit: in promptu enim est quærare, cuius Regni Offo iste Rex fuerit. Accuratissimè à scriptoribus Anglicanis contexti sunt indices Regum, qui in Albione, vel ante S. Gregorium Magnum, vel sub eius Pontificatu regnarunt. Nullus huius generis Offo apparet. Qua de caussa? Sed non repetam, quæ iam dicta sunt. Accommodentur, quæ de Regno S. Richardi disputauimus, quia æquè huc quadrant, ac illuc.

CAPVT VI.

S. Richardum fuisse Regem Angliæ.

Ræterum Richardum Regem Angliæ fuisse, multis argumentis demonstrari potest. Primum est, constans, vetustissima, & cuius originem frustra quæras; Ecclesiæ Eystettensis traditio. Quæ sanè magni pendii debet præsertim ab Historico.

L 3 cuius

cuius nō tantū est aduertere, quid veteres scriptum reliquerint, sed & quid absq; scripto tradiderint. Cuius traditionis neglectus viros quoque doctos à recto tramite nonnunquam abripuit: Eius rei vnum vel alterum exemplum adferam. Antiquissima omnium Ecclesiarum Hispanicarum traditio est, S. Iacobum, Apostolum, filium Zebedæi, Hispaniam, cum videret, adiisse, & in ea Evangelicæ doctrinæ sementem sparsisse. Hoc qua ratione annis S. Iacobi viuētis consonaret, cum inito calculo, viri docti, satis dispicere nequirent, negarunt, S. Iacobum vnquam, cum in his terris mortalem vitam ageret, pedem in Hispaniam intulisse. Quæ inficiatio adeo auersis auribus & mentibus ab Hispanis accepta est, vt non tantū Doctores in Scholis, & Ecclesiastæ in Templis, sed & omnis generis scriptores, qua Latinis, qua Hispanicis Apologiis obuiam eundum, & vetustissimam traditionem summis viribus defendēdam existimarint, vitam potius, quàm hoc tantum decus amittere parati.

Pari modo veterrima Colonienfis Ecclesiæ in Vbiis traditio est, S. Vrsulam cum suo tot millium Virginum numerofo sodalicio, sanguinem non alibi, quàm Colonix Agrippinæ pro Christiana religione fudisse. In hac traditione cum quidam viri eruditionis laude in primis præstantes & florentes, nodos, vt sibi persuadebant, inenodabiles reperissent, à prisca traditione recedere, & cum alia veteri traditioni contraria tradere; tum etiam nouam Coloniam ad nescio quod Batauici Oceani litus exstruere ausi sunt. Quæ innouatio, piorum & doctorum animos ita percussit, vt statim prodirent, qui communem & ab omnibus receptam traditionem ab inuasoribus acriter vindic-

vindicarent, & Colonia Vbiorum, tot Martyrum sa-
cro cruore purpuratæ ac nobilitatæ, auitam gloriam
integram illasamque præstarent.

Quæ duo ætatis nostræ exempla ideo protulerim,
vt planum fiat, quanta sit traditionum, quæ in Eccle-
siis vigent, vis, quanta auctoritas, quantumque pon-
dus. Quocirca neque Eystettenfis Ecclesiæ de Rege &
Regno Richardi traditio temerè conuellenda est; li-
cet, si quis improbius instet, definitè monstrari ne-
queat, cuius Regni in Anglia scepra tenuerit Richar-
dus. Quàm enim facilè fieri potuit, vt in tanta rerum
perturbatione, quanta erat cum regnorum illorum,
varietas & multiplicitas in Britannia stare, à scripto-
ribus aliqui præterirentur, anniq; quibus regnarunt,
aliis transcriberentur. Quàm autem inter hæc regna
pax nulla, quiesque & tranquillitas nulla fuerit, no-
runt, qui vel à primo limine Anglicanos Historicos
de gustarunt; nec finis grauissimorum bellorum fuit,
donec minoribus accisis, commune omnium impe-
rium ad vnius arbitrium recidit. Adde Historicos in
enumeranda Regum successione non semper exa-
missim conuenire; aliis hunc, aliis alium nominanti-
bus vel omitentibus. At satis de prima probatione.

Secundò idem Richardi Regnum adstruit com-
munis omnium in Diocesi Eystettenfi persuasio, quæ
infantibus cum materno quodammodo lacte inlila-
latur, ex quibus si sciscitare; quid qualisq; Richardus,
Regem fuisse reponent.

Tertiò, eidem veritati ad stipulantur imagines,
picturæ, sculpturæ, sculpturæ, cælaturæ; quæ in tem-
plis & altaribus, & extrà itidem, Richardum vna cum
sceptro & corona regia representant. Huc accedunt

vid

Missæ.

Missalia, Breviaria, &, vt barbarè appellant, *scamalia*, hymni, odæ, cantica, tam prorsã, quàm versa oratione: quæ omnia Richardum, tanquam Angliæ Regem, decantant.

Quartò, huc refer vitam & Epitaphium Richardi apud Surium Tomo I. vbi Rex disertè prædicatur. Neque magnus Ecclesiasticæ Historiæ instaurator Baronius, reperit quod desideraret, vel culparet: imò quidquid in Surio reperit, id Annali suo nono, anno Redemptoris D C C. L. intexit.

Quintò, non desunt Auctores, qui Regnum Richardi tueantur, Inprimis Adelbertus Abbas Heidenheimensis, qui sub Eugenio III. Pontif. Max. circa annum Domini M. C. XLVI. floruit; is comætarium de restituto Monachis Monasterio Heidenheimensi scripsit, quem libro secundo Observationum inferuimus: Prius quàm rem ipsam aggrediatur, variã præmittit de rebus gestis S. Richardi, S. Willibaldi, & S. Wunibaldi, id quæ, vt non semel testatur, ex scriptis S. Walpurgæ, quibus à S. Walpurga doceriat, quomodo Richardus Rex Anglorum, Willibaldus itidem & Wunibaldus regnum & patriam deseruerint, &c. Si S. Walpurga nominat patrem suum Richardum, *Regem Anglorum*, nullis amplius testibus indigebimus, Res confecta erit, illi quæ omnes prostrati iacebunt, qui Regnum S. Richardi oppugnant. Utinam Adelbertus distiñctius nobis explicasset, quæ nam sint illa scripta S. Walpurgis, Num Hodæporicon & vita Wunibaldina, quæ exstant Tomo IV. Antiq. Lect. an aliqua alia, quæ vel perierunt vel alicubi adhuc delitescunt: nam in Hodæporico & Vita Wunibaldina nulla est mentio de regno Richardi. Vt eunq; sit, saltem hoc

hoc constat, S. Richardum ante quingentos annos, iudicio Adelberti, fuisse Regem Anglorum.

Adelbertum sequitur Medibardus, quem nunc primùm publicamus; qui quæ Wolffardus Hasenricanus soluta oratione de miraculis S. Walpurgis scripsit, rhythmis cecinit; vbi de S. Walpurga: *Filia Regis erat, sed egenam se faciebat.* Et si quidem Medibardus iste vixit ætate Wolffardi; antiquus vtiq; testis est, quippe, qui millesimum Christi annum antecesserit. Sed non est certum, an Wolffardo sit synchronus. Imò non esse coætaneum satis ipse testatur, cum sub finem Rhythmorum ait, se ea miracula enumerasse; quæ patrum diligentia in literas retulerit. Nec tamen suis quoq; temporibus destitisse Deum per sanctam Virginem miracula edere. Ad rem.

Prædictis adiunge Auctorem Epitaphij Wunibaldini, quod olim legebatur Heidenheimij, alibi à nobis recitatum. Adde alios sententiæ huius suffragatores Philippum nostrum, Nauelerum, Trithemium, Arnoldum Wionem, Chronicon Noripbergense, & quod omnibus his antestat, Martyrologium Romanum, quibus adiunge, si lubet, Nouatores, Bruselium in Catalogo Episcoporum Eystettensium, & Centuriatores Cent. VIII. cap. 10. quos opponas licet duræ fronti Luce Osiandri, qui in Epitome Ecclesiasticæ Historiæ Cent. VIII. lib. 2. cap. 4. anno Christi D. C. C. XL. non veretur scribere, *Pontificios hoc, quidquid est de Regno & regia stirpe Richardi, excogitasse, ut dogmatibus suis auctoritatem conciliarent.* Scilicet nullus exstitit in Anglia, qui amore Christi & cœli sceptrum regalia contempserit, seque regno abdicarit, de quo id certo certius compertum sit, ut proinde Pontificij,

a inopiâ

inopiã talium exemplorum, necesse habuerint Richardo Regnum ædificare, ædificatumque iterum, quamuis volenti, adimere. Vanissime nugator, audenter dico; nullum in orbe Christiano regnum totum vidit Reges, sponte sua relicto regno, ad vexillum Cruciseuolantes, quot vidit Anglia, quorum nonnullos capite superiore iam enumerauimus. Fuit ergo Richardus Angliæ Rex, etiam sceptro, officio & administratione, & cum Angliam nomino, ne utquam totam intelligo: liquidò enim constat, eo æuo, quo Richardus vixit, Angliam adhuc in plura regna tributam fuisse: neque vllus dicebatur absolute Rex Angliæ, vel Anglorum; sed Eastangliæ, hoc est, orientalium Anglorum Rex. *Northumbria Rex. Mercia Rex;* & necdum toti Insulæ Angliæ nomen erat indicum; de quo plura suo loco.

Quod si quæ hucusq; disputauimus alicui minus arrident; is non ideo iustã causã habet, cur Richardum Angliæ Regem fuisse abnuat: superest enim alia tituli & honoris huius defendendi ratio: Rex enim fuerit, Regisq; nomen tulerit, quòd ex regio sanguine & stemmate progeneratus esset, nam cum vno eodemque tempore atque adeo illo etiam, quo Richardus ex Angliã excessit, tot Reges Britanniam tenuerint, mirum non est, plures exstitisse, qui regio genere claruerint. Si quis tamen ex me sciscitetur, cuiusnam Regis Anglicani filius fuerit, vel ex quo sanguine regio originem traxerit; aut ex sanguine Cantuarum, nam Anglorum orientalium, num Saxonum orientalium, vel occidentalium, num Merciorum, num aliorum; ingenuè fatebor, mihi id non liquere: Et inclinarem in sententiam Wionis, qui *Lotharium*,
Regem

Regem Cantuariorum, Richardi nostri parentem, facit; inclinatur, inquam, si cætera cohærent, & subsisterent: vult enim Richardum discessisse ex Britannia statim post mortem Lotharij, quæ in annum Domini DC. LXXXVI. incidit, ut supra vidimus, quod videret Regnum Paternum ab Eadrico & ab aliis turbari. Oportet ergo ut dicat, S. Richardum ante annum DCC. Angliam reliquisse, & quidem satis diu, cum turbæ illæ post octennium demùm consopitæ fuerint, regno ad Withredum filium Egberri delato, qui XXXIV. annis pacificè illud tenuit; ut & postea filij eius non paucò temporis intervallo. Sed hæc veritate destituuntur: Plerique enim scribunt S. Wunibaldum natum esse anno DCC. & S. Willibaldum anno DCC. IV. At ex historia & vita utriusq; certò exploratum habetur eos natos esse in Britannia. Quomodo igitur Pater eorum Richardus Angliam iam pridem deseruerat? Nec cohæret Wionis narratio cum illis, quæ memoriæ prodita sunt de Richardo precibus & cohortationibus filiorum ad peregrinationem suscipiendam inducto. Nec turbæ illæ ab Eadrico, & postea à Ceadualla & Molone in Cantuariensi regno excitatæ diu durarunt; sed instar ingruentis cuiusdam procellæ breui subsederunt, reducto post nubila Phœbo. Neq; qui in Britannia degebant, huiusmodi motuum insolentes erant; cum in illa Insula nil fuerit vitiosius, quàm ut Rex in Regem insurgeret, & proximus quidem in proximum. Hinc cum veterem Historiam Anglicanam legimus, nihil frequentius quàm bella & horrida arma reperimus.

Dico igitur, Richardum regio Anglorum sanguine cretum esse. Sed quo, quis in tanta antiquitatis caligine

lignè definitè definiat, silentibus cunctis veterum, monumentis? Regium tamen stemma & nomen vindicat illi, illa tam constans de Regno Angliæ traditio & persuasio: & hodierno etiam more, illos appellamus Duces, Marchiones, Comites, qui ex talium præcipua genus ducunt, licet ipsi nullas, quas administræt, provincias aut Ducatus, aut Marchionatus obtineant; sic quoque Regis filium, nepotem, vel absolutè, regia stirpe editum, nihil vetat Regem nuncupare, quamvis ipse Regni habenas non gubernauerit; ita ut titulus sit regis stirpis, non regni administrati; quemadmodum hoc etiam ævo multi vocantur Duces Bauariæ, Saxonis, Palatini Rheni, &c. ea solùm de causa, quia ex his familiis originem suam trahunt; non quòd Bauariæ, Saxonis, aut Palatinatui ad Rhenum imperent.

Fateetur etiam Balæus Cent. 2. Willibaldum ex illustribus orientalium & occidentalium Saxonum familiis prognatum esse, cui itidem patriam assignat *Deuoniam*, ut proinde Willibaldus, ex sententia Balæi, *Deuonius* fuerit, popularis *Roberti Turneri*, professoris olim in Collegio Willibaldino Eystettensi disertissimi. Hæc secunda tabula esto, qua quis ex hoc difficultatum Oceano enauiget, si fortè primâ illâ se ad littus euasurum desperet. Idem responsum dandum de Alfatico Offone, cuius antea meminimus; Hinc denique planum euadit, quomodo Rituales libri Ecclesiæ Eystettensis ab omni falsitatis suspicione excusentur, dum Richardum Regem Angliæ & Willibaldum, & Wunibaldum, & S. Walpurgem filios Regis Angliæ fuisse tradunt.